

SZABÓ DÁRIÓ

Palackposta

Szabó Dárió

(1996):

a pécsi bölcsészkaron végzett magyar és filozófia szakon. Diákkorában a prózaköltemény műfaji és elméleti anomáliái, valamint Tar Sándor prózaművésze foglalkoztatta. 2 évig szerkesztette az *Új Bekezdés* online kulturális felület szépíráseit. Számos laphoz ír film- és sorozatkritikákat (a *Filmválasz* blog társ-alapítója). Korábban volt már versközlése a *Tiszatáj* és a *Hévíz* folyóiratokban is többek között. Futballtaktikai elemzésekkel is foglalkozik.

A táj akkor sem szűnik meg, ha lecsukom a szemem. Mégis mintha semmi köze nem lenne hozzám. Nem érez felelősséget, ahogy a nagy özönvizek végig zubognak az érzékelés völgyében. Én alig mozdulok, de a szavak tovább mennek az áradással. Miközben gördülnek, partot pusztítanak, medret vájnak, fulladásos halált okoznak, oldódnak és egymást is feloldják, elkerülik egymást és ütköznek – egyre szemcsésebbé válnak maguk is, mint a meder, egy idő után pedig inkább szennyeződésnek tűnnek. Próbálják nem láttatni a tájjal, hogy már valami újat keresnének, hogy már olyan mélyre ásnának odalent, ami már nem is mederalakítás, hanem felfedezésértékű.

Én még mindig ott vagyok; alig mozdultam; mennék, de nem tudok, mert előttem a táj már rozsdásodik. A szavaknak igazuk van, újat kell keresni, olyan helyre kell menni, ahol még nincs, ahol a horizont addig tart, ameddig látni akarok és nem ameddig tudok.

Engem céloz minden haragjával, a szavakat nem találja ott a mélyben, a felszín alatt már újat kutatnak; szét akar bomlasztani, de kontúr híján aligha tud küzdeni velem, csak a helyemet támadhatja, a helyemet, ami viszont ő maga.

A part egyre kisebbnek tűnik, egyre távolabb van, a fáknek egyre kevesebb hely jut rajta, amit árnyékkal burkolhatnak; és most kicsiny, göcsörtös törzseikkel és nem az ég felé nyúló, hanem az égtől bizalmatlanul tartózkodó ágaikkal belekarmolnak a láthatárba, mint furcsa és agresszív úrlények, akik a táj nevét próbálják kimondani, de a hangokig sosem jutnak, mert számukra az azt megelőző idea már eleve tárgy – az elme megadhatatlan adóssága.

Ketten vagyunk, mindig csak ketten voltunk, a táj meg én, egyikünk parazita.
A szín egyszer csak kilöttyen a formából.

Ekkor a szavak a tengerek, az eszmék az óceánok felé veszik az irányt – kifejező erejük megrepedt palackposta; nem a víz miatt, azzal együtt süllyednek örökre.

Szó, táj, ég

Rendszertelenül
billeg a tekintetben,
kimondom – dermed.

a tehát meghal, descartes kirepülne vers a módszerről

legelészik kívül az
alvó világ belül
a valóság nyerítve felébred fél-
betörök ahogy majd az élet lét híján
aminek szilánkjai felé nyúlok és a
mozdulatnál én vagyok
de meg már nem
én fogom
és nem is engem
sebez
vagy azt aki helyettem fogja hanem
a lovat a tapasztalat bizonyosságát és
mikor összeroggyan meg nem hal (bár úszna egy kicsit)
madarakra esik
amik ott sincsenek
mégis fájnak mégsem
repülnek ki de hová ha
kívül a világ alszik belül
nem maradhat a szorongás oka
ismeretlen
TEHÁT vagyok(?)

gondolkodom

várj
még mindig

az igazi
kérdés hogy
én repülök vagy általam
repülnek

